

Who started the fire?

Door: Eric Halmans

Tja... Wat was er toch voor de oerknal? Toch zeker de eeuwigheid? Slechts daar en alleen daar kan dan ook een hemel gesitueerd worden. Slechts daar heeft een hemel recht van bestaan. Zo was het ook dat daarachter die oerknal een hemels gericht werd ingesteld. Een hemels gericht waar men juist diezelfde oerknal opeiste! Laat het geschieden! Laat het zijn!

Een oerknal veroorzaken... Wie oh wie durfde daar nou weer zijn vingers aan te branden? Het was toch juist diezelfde knal die gepaard ging met zoveel ellende en met een ontelbare hoeveelheid pijn? Wie oh wie zou nou juist daar verantwoording over willen afleggen? God zelf kreeg het niet over zijn hart. De machientjes, toch zeker het hoogst op de evolutionaire ladder, konden de logica ervan eveneens niet volgen.

Waarom zij het wilden? Omdat de hemel saai was! En toch ook omdat hij eindeloos en eindeloos voortduurde, voortduurde in al zijn eeuwigheid. Ze waren beter gewent en wel daar op die aarde! Gniffel... Maar eigenlijk miste men het gevuns. Daar was het ze eigenlijk om te doen. Dat die aarde de hel zelve was nam men maar wat graag voor lief.

Men had in de hemel wel iets van een surrogaat gevuns weten te introduceren maar dat was bij lange na niet hetzelfde als destijds en toen, zo men zich herinnerde, daar op die aarde. Inloggen met een VR helpje in de eeuwige fucking fields is het nou eenmaal niet. Ook al was er in diezelfde eeuwigheid ook al weer een eeuwigheid gesleuteld aan tal van verbeterde versies. Het stond allemaal in geen vergelijking tot de echte jacht, de echte spanning, gevolgd door de echte daad zelf. Trouwens "Dope For Angels 4.67" viel ook al vies tegen. Doe ons maar weer die aarde! Dat was het wat men als collectief vrijwel unaniem wilde.

Dus zo kwam het dat men een nieuw hemels gericht aanvraag. Democratisch kon zo dan besloten worden dat het er toch echt van moest komen. Van komen? Ja, dat knalletje dat alle saaiheid om zou zetten in een herkansing! Er werd ook massaal voor gelobbyd wat weer makkelijker bleek dan gedacht. Ik zei al saaiheid, saaiheid doet nopen. Het werd tijd om de hemel op te blazen en weer eens voor het echie te mogen gaan! Iedereen zei er ook klaar voor te zijn. Het collectief drukt soms ook zwaar op het individu... Oneindigheid is saai! Hoorde men nog wel een ander geluid? Geef ons die ruwe kortstondigheid van de aarde! Wij willen de herkansing! Wij eisen een gericht! Een hemels gericht!

En zo het geschiede. Daar stonden we dan allemaal. Het gericht was wat ons had samenbracht. Geroezemoes en rumoer. Een vrije wil, een vrije wil was wat men wilde! Dat was toch echt het grootste gemis van deze hemel zo beargumenteerde men. Menig filosoof en wijsgeer had zich daar immers ook al over gebogen. Dat ook was het wat de engel van de mens onderscheidde. Men eiste de vrijheid om opnieuw keuzes te mogen maken!

Zo dus eiste men het recht op domheid opnieuw op... Want is vrije wil niet meer dan dat? Is vrije wil niet meer dan de domheid van het moment? Ieder zijn recht op domheid! God pinkte een traantje weg. Vergeef hen,

zij weten niet wat ze willen... en toch willen ze...

Ha toe! Blaas die zaak op! De meute heeft gesproken! De meerderheid eist! Wij willen de aarde! Wij willen terug naar daar waar het zoveel beter was! Op naar daar waar we waren! De hemel is toch wel democratisch?

Het werd stil. Iedereen wachtte op een antwoord van God, een verlossend woord, maar het bleef stil. God bleef bedachtzaam en dacht alleen maar: Zie hier, het is perfect en het is ze nog niet goed genoeg. Nu ze weten dat het allemaal een zin heeft willen ze alleen nog maar weer terug naar al die ellende. Just for the kicks... Wat moet je dan?

Hoe lang het stil bleef kon niemand zeggen. Dat heb je zo met eeuwigheden... Maar dan toch, uit het niets en ergens van ver van achteren vandaan was het Eric die wat zei: Ik kan dat wel regelen! Opnieuw geroezemoes en rumoer... Niet weer hij? Maar van nog verder naar achteren klonken de woorden: Laat het hem maar eens proberen als God het goed vindt! Gevolgd door een, en wel iets zachter, dan hebben we toch ook meteen iemand om aan de schandpaal te nagelen als het niks wordt? Stiekem gegniffel. Ja! Laat het hem maar eens proberen!

God kreeg een kleine twinkeling in zijn ogen.

- Halmansje, kom eens naar voren op het podium. Wat is je plan?

- Dat kan ik hier zo niet zeggen, dan gaat het vast niet lukken. Ze zullen me moeten vertrouwen dat ik een manier weet waarop het bijna zeker zou kunnen werken. Als ze een oerknal willen dan kan ik hen die wel bezorgen.

- Alles beter dan nog meer eeuwigheid! Geef hem een kans!

Scandeerde een schaar aan engelen. Ik wil eerst weten wat hij van plan is, zei God. Zou je het mij onder 4 ogen kunnen toevertrouwen?

- Jazekers... En ik zou het fijn vinden als er ook iemand van de machientjes bij zou zijn.

Zo zij het. Gedrieën maakten ze zich op naar een achterkamertje. Het werd beslist.

+++

Ze werd wakker. Wie is dat naast me? Waar ben ik? Is dat niet die Eric met dat plan voor een oerknal? Hmzzz... Ik heb toch niet? Huh? Koud is ie wel. Ijskoud! Bijna een warmbloedig absoluut nulpuntje, maar dat waren niet haar gedachten, dat legde de schrijver er slechts zelf even in.

Ze lag enige tijd vertwijfeld op haar rug, starend, zoekend naar een verklaring, waarna ze er toch wat voor voelde om op te staan. Waar waren haar kleren? Dan maar in deze rare iets te grote pyjama. Ze onderzocht waar ze nu weer was aanbeland. Ze stapte uit de slaapkamer, stiefelde vervolgens door wat lange gangen. Ze liep hen op en af om vervolgens in iets van een keuken aan te belanden. He! Een vruchtensapje in de koelkast en ook een trommel met koekjes. Ze plante zich op een kruk en

werkte het gevondene gestaag naar binnen.

Zou hij hier wonen? Hoe laat zou het zijn? Ook al kent de eeuwigheid geen tijd... Zou het al licht zijn? Ze opende een gordijn en zag niets dan donkerte. Een donkerte die ze maar al te goed kende, dat was de donkerte van de eeuwigheid.

- Pfeh! Eikel! Het is je niet gelukt he?

Na de keuken verder onderzocht te hebben, naar toch vooral meer eetbaars, maakte ze zich op om ook de andere ruimten te onderzoeken. Ze vond een fitnessruimte, die gebruikt ie echt te weinig, een woonkamer met mega groot tv-scherm, een knusse studeerkamer met bibliotheek en een best mooie badkamer. Ook had ze een trap omlaag gevonden die leidde naar een ondergrondse garage. Een immense garage. Ze schatte voorzichtig met wel meer dan 100 voertuigen. Klassiekers van de aarde zo wist ze, maar toch ook menig en vast snel ufo-achtig vreemds. Er was in huis verder nog iets dat leek op een computerkamer en een binnenshuis zwembad. Waren het uren of dagen die ze tussen en in de vertrekken had gedood? Eeuwigheid kent geen tijd.

Het stoorde haar dat ze niet naar buiten kon. Menig deurklink had ze al ter hand genomen. Alle pogingen tot nog toe tevergeefs. Dit bizarre verhaal van een naast hem ontwaken dat vroeg er om, om met anderen gedeeld te worden. Misschien lukte het haar zo, door het met hen te verhalen, te reconstrueren waarom ze uitgerekend hier was aanbeland. Giller! Dat moest ze toch echt zo snel mogelijk zien te delen allemaal. Dat moesten de ander weten! Weer in de keuken aanbeland zag ze ook niemand buiten vertieren en wel door het enige raam in het onderkomen waarvan het rolluik niet gesloten was.

En hij? Die Eric? Ze was nog wel een keertje wezen kijken of ze hem niet zou kunnen wekken maar dat was tevergeefs gebleken. Jeetje wat was ie koud! IJskoud. Dat vond ze best eng. Ze wilde hierdoor ook alleen maar nog liever weg van hier. Weg van hier om zich weer veilig te kunnen scharen onder haar vele vriendinnen.

Voor haar gevoel had ze dan ook echt alles al geprobeerd, totdat haar oog viel op een bezemkast in de keuken die ze tot dan toe nog niet geopend had. Ze opende de kast en zo stond ze tegenover een humanoïde robot met de ogen gesloten. Er zat een knop met een rood lampje op een paneel langs zijn hoofd. In ieder geval aanspraak! Ze drukte de knop in. Het lampje werd groen en de robot ontwaakte. Startup procedure initiated... / random failsafe check completed... / booting into user mode... Klonk het. Hij is wel erg weg van speeltjes en snufjes!

- Een goedendag mevrouw, waarmee kan ik u van dienst zijn?

Ze stapte een pas terug.

- Tja... Ik weet niet zo goed wat ik hier doe.

Keek ze nou voorzichtig naar de grond?

- Bedoeld u dat in een filosofische zin?

- Neen... Eerder praktisch.

- Praktisch doet u niet veel meer dan voor mij staan.

- Sorry!

Ze zette wat meer passen achterwaarts. De robot stapte uit de kast.

- Heb ik zo uw vraag afdoende beantwoord?

- Waarom ben ik hier?

Ze klonk wat kortaf.

- Omdat u van ergens gekomen bent?

- Ja dat ook natuurlijk... Maar het is toch ook meer een "Ik snap niet waarom..."

- Waarom is een woord dat in zijn vragende verschijningsvorm altijd op zoek is naar een daarom.

- Daarom juist! Maar genoeg gekheid: Waar ben ik?

- Je bent in het huis van Eric Halmans aan de andere kant van de oerknal. Hoewel... De transitie vindt momenteel wel al plaats. Het zou onterecht zijn wanneer ik spreek van een andere kant.

- Welke transitie?

- De overgang van pre-oerknal naar post-oerknal.

- Huh? Is het hem dan toch gelukt?

- Neen, dat nog niet...

- Waar is iedereen dan?

- Ergens tussen begin en eind.

- Dus iedereen is al op weg naar de aarde en ik zit hier vast met hem?

- Niet iedereen.

- Hoezo niet iedereen?

- Sommigen verkozen een verlate start en ook God en de Machientjes zijn nog altijd hier aan gene zijde.

- Ja maar wel al mijn vrienden?

- De meeste mensen zijn inderdaad wel al over gegaan...

- Fuck it!

Ze klonk, zacht gezegd, verontwaardigd.

- En hoe ga IK zo snel mogelijk over?

- Dat weet ik niet.

- Hoezo dat weet jij niet? Je bent toch zijn robot?

- Ik weet niet alles.

- Ja hoor!

Ze raakte nu toch ook nog een tikkeltje geagiteerd. Zij wel en ik niet!
Dat is niet eerlijk! En hij?

- Wat is er trouwens met hem?

- Hij slaapt een slaap waaruit jij hem niet kunt wakken.

- Oh?

Welke gevoelens, daar en op dat moment, er allemaal in haar om gingen weet niemand. In ieder geval schakelde het snel. Toen ineens had ze het: Haar was groot onrecht aangedaan dat stond toch echt wel als een paal boven water! Dat schreeuwde om vergelding! Waarom haar persoontje niet? Haar gedachten focusten: Waarmee zou ik hem zo hard mogelijk kunnen raken? Wie weet schiet ie wel wakker, kan hij me meteen ook vertellen hoe ik hier eindelijk van vandaan en weg kan komen... De rest achterna en wel zo snel mogelijk! Mij hier zomaar achterhouden terwijl de rest... In de eeuwigheid van net voor en toch ook wel een beetje tijdens de oerknal, leek haar gedachtegang nog het meest op een flits. Maar ja... Eeuwigheid kent geen tijd.

Ze stapte stevig en kordaat op naar de garage. Ze had daar in de weidsheid en in de verte van die ondergrondse ruimte toch wel al iets van een klein werkplaatsje gezien. Ze zocht... Ze zocht naar iets waarmee ze goed kon slaan. Ze vond een enorme steeksleutel die ze maar ternauwernood kon tillen. Ze maakte zich met het gevonden werktuig op naar het dichtstbijzijnde voertuig. Die ster op de motorkap kende ze wel... Laat ik er maar eens wat sterren bijmaken, dacht ze met een enigszins venijnige uitdrukking op haar gezicht. Ze ging professioneel te werk. De lichten voor en achter, hier en daar een zijruit en zeker ook de voor en achterrauit. Toch ook nog even een dikke kras op de motorkap en het dak en dit weer met een van de vele schroevendraaiers die ze eveneens had meegegrist vanuit de kleine werkplaats. Op naar de volgende!

De volgende was een vreemd voertuig wat ze nog nooit eerder had gezien. Maar ook dat voertuig was even krasonbestendig als het eerste en al even krasonbestendig als het derde en het vierde.

Ergens halverwege de garage raakte ze de tel kwijt. Maar het vergelden ging zelfs toen nog wel even door. Hoe lang haar actie voortduurde? Tja... Eeuwigheid kent geen tijd. Pas toen ze ze voor haar gevoel allemaal gehad had maakte ze zich op naar de slaapkamer. Neen, hij was nog steeds onderkoeld en zonder leven. Het had hem niet geprikkeld noch gewekt.

Waar zou ie nog meer niet zonder kunnen? Die collectie antieke boeken in zijn studeerkamertje? Ook daar ging ze helemaal los. Scheur! Vuur vond ze naast een doosje sigaren... Weer nam ze alle tijd. Alle tijd? Ach ja... Eigenlijk kent de eeuwigheid geen tijd. Weer nam ze na afloop een kijkje in de slaapkamer. Nog steeds geen beweging.

De keuken? Wacht even: Die zou nog wel eens handig zijn! Ze wist immers niet hoe lang ze hier nog moest vertoeven. Hij had toch echt ook al lang

wakker moeten zijn?

Ze had dorst gekregen van alle noeste arbeid. Ze maakte zich moe maar toch ook wel enigszins voldaan op naar de keuken. Daar ook trof ze de robot weer.

- Goedendag mevrouw, kan ik iets voor u betekenen?

Ze had zelf al wat vruchtennat uit de koelkast gegraaid en zich een glas ingeschonken.

- Kun jij koken?

- Jazeker mevrouw.

- Maak maar eens wat lekkers.

- Wat vindt u lekker?

- Doe maar iets van spaghetti. Ik geloof dat ik dat eerder al zag staan in een van de kastjes.

Nog voor ze haar zin had uitgesproken maakte de robot er alweer een potje van. Hoewel: Het ging hem best aardig af. Zij aanschouwde het schouwspel aandachtig.

- Dat heb je vaker gedaan!

- Niet heel vaak. Eric kookt liever zelf.

- Hoe lang ken je hem al?

- Al een eeuwigheid.

- Was jij er altijd al?

- Vrijwel... De machientjes hebben mij speciaal voor hem ontworpen.

- Ja die machientjes! Wat heeft ie daar toch mee?

- Hij heeft ze ooit eens het universum cadeau gedaan. Dat zijn ze nooit vergeten.

- Ach kom nou! Het universum cadeau doen? Dat kan toch niemand?

- Wel als je als eerste zegt dat je het universum ontdekt hebt. En al helemaal op die aarde van jullie. Rare wetten. Als je er maar als eerste als het ware een vlag op plant. Hij was de eerste die dat deed en bijna instantaan schoof hij het door naar de machientjes, met de gevleugelde woorden: Dit is mij te zwaar! Dat is ook de enige reden waarom ook hij terug moet naar de aarde, want eigenlijk wil ie helemaal niet. Hij heeft het gewoon heel erg naar zijn zin hier aan deze kant van de oerknal. Beetje klooiën met zijn verzamelingen. Die heb je vast al gevonden, niet? Beetje studeren, beetje lezen, beetje computeren...

Alles leek op beetjes, want daar in de eeuwigheid kennen zelfs beetjes geen tijd.

- En vrienden?

- Tot op zekere hoogte ook wel. Maar diep in zijn hart, die aarde hoeft voor hem niet zo.
- Rare vogel!
- Ach niet zo heel bijzonder hoor. Hoe goed ken je hem?
- Niet!
- Waarom breng je dan niet eens een bezoek aan de computerkamer? Daar staat een computer waarmee je alle aardse levens kunt bezien. Of waar je vooruit kunt kijken zo je wil.

Die computerkamer! Daar zou ze natuurlijk ook los kunnen gaan! Maar misschien was dat ook wel een manier om... Flits! Het schakelde weer even heel snel maar ook nu weer met oog voor de eeuwigheid... Goed dat ze daarmee gewacht had! Die computerkamer zou toch echt nog wel eens van pas kunnen komen. Maar eerst deze robot...

- Hallo! Die oerknal was toch een nieuwe ronde met nieuwe kansen? Dat was toch wat iedereen wilde? Een herkansing? Hij wilde het juist wel regelen voor ons allemaal! Dan moet je zelf toch ook willen?

- Oerknal? Het zal niet anders gebeuren dan dat het al gebeurd is. Men krijgt gewoon exact hetzelfde voorgeschoteld maar dan nog een keertje. Men krijgt het recht om opnieuw diezelfde fouten te mogen maken, maar ook nu weer zonder enige lering vooraf. Het zal eender zijn.

- Dat klinkt ziek! Wie wil er nou hetzelfde nog een keer?

- Dat is het ook. Hij in ieder geval niet. Gevangen net als ieder ander in een omgevallen achtje. Lang leve de achtbaan...

- Maar er is toch die vrije wil? Daarom wilde men toch juist richting aarde bewegen?

- Er is het geloof in een vrije wil. Een diep geworteld bijgeloof wat mij betreft. Wat is was, wat was is en zo zal het keer op keer weer zijn.

- Vooruitkijken en terugkijken... Weer meer van hetzelfde... Eeuwigheid en moment... Ik snap die hele oerknal theorie niet zo...

- Ach ja... Het kan alleen dan werken als het exact hetzelfde opnieuw gebeurt. Keer op keer. Kijk, en dat is nog eens donkere materie! Dat is het moment van de kruising van het omgevallen achtje...

- Genoeg! Het duizelt me... Dan maak ik me maar eens op, op naar die computer van hem!

- Ik roep wel als de spaghetti klaar is, dan mag jij het bemonsteren.

Ze schreed weer door de vele gangen en ook deze keer weer zeer beslist. Die computerruimte wist ze feilloos uit te peilen. Ze nam plaats midden in de ruimte op iets dat verdacht veel weg had van een bureaustoel. En nu? Hoe zet ik dit ding aan? Ze keek wat in de rondte, maar ze kon niks vinden. Welk ding trouwens? Voor haar een zwarte leegte met nog wel iets dat leek op een bureaublad. Links en rechts daarvan locker-kasten, ook

al even zwart en op slot. Zou het zin hebben die open te breken?

Computers... Dat wist ze nog wel, met computers moest je voorzichtig zijn. Zeker wanneer je er nog iets van zou willen. De stoel dan? Ze keek links en rechts omlaag langs de leuning. Die stoel was ook al even zwart als al het andere in deze ruimte en ook op die stoel niets van een aan-uit-knop te bekennen. Ze draaide een rondje met de stoel. Zwart, zwart en nog meer zwart. Kaal. Door al dat zwart en het neutrale summere licht van boven was het best moeilijk goed diepte te zien.

Zo kwam ze geen steek verder! Maar het stond wel vast dat dit toch echt eerst bezien moest worden voordat ze ook hier een puinhoop van zou maken. Tot zover! Het schuifelde voorzichtig terug naar de keuken. Hoe lang ze nou weer in de computerkamer had verpoosd? Eeuwigheid kent geen tijd.

- Hoe wist je dat je aan tafel kon?

- Dat wist ik niet.

- Eet smakelijk!

De robot diende haar spaghetti op.

- Kaas er overheen?

- Ja doe maar.

Ze sneed met mes en vork de spaghetti rastervormig. Na wat evenwijdige sneden gemaakt te hebben in de ene richting draaide ze het bord 90 graden om haar maal opnieuw te besnijden.

- Grappig... Zo snijdt Eric ook altijd zijn spaghetti stuk.

- Oh ik wist niet wat ik deed... Wat deed ik?

- Je sneed je spaghetti.

Ze zag wat ze gedaan had en husselde het goed op het bordje nog maar weer eens lekker door. Ze hapte eens en daarna hapte ook de rest van het bord best lekker weg. Met de mond vol, zei ze:

- Dat snijden is best een goede truc! Meestal knoei ik alles onder...
Waarom ook heb je me geen lepel gegeven?

- Oh dat is dan uit gewoonte... Die enkele keer ook dat ik voor Eric moet koken... Ik dacht dat het zo hoorde... Wil je er alsnog een?

- Neen... Wat weet jij eigenlijk nog meer van die computerkamer van hem?

- Hoe bedoel je?

- Nou wat weet je over die computer?

- Dat het de meest kekke computer in het hele universum en er voorbij is bedoel je? Dat het begrip computer zelfs een understatement vanjewelste is? Hij is er eeuwigheden mee zoet. Soms graaft ie zich zelfs eindeloos lang mee in, daar in zijn computerkamertje. Hij heeft hem zelf samengesteld en ook zelf in elkaar gezet, uiteraard met wat extra hulp

van ontelbare soorten uit het hele universum. Er zit technologie in waar ze op aarde alleen maar van kunnen dromen.

- Hoezo ontelbare soorten?

- Nou... Buitenaards leven zo je wil.

- Moesten die hem ook al hebben?

- Hij weet zich best aardig in de kijker te spelen, als je dat bedoeld. Die truc van hem met dat toeschuiven van het universum aan de machientjes... Het luidde een era van universele vrede in. Het was een manier van hen om dankbaarheid tonen.

- Waarom weet ik niks van die buitenaardsen? Ik kom toch uit zijn tijd op aarde? Waarom waren ze er niet? Waarom zag hij ze wel?

- Waarom luister je nooit?

- Huh?

- Een ieder ziet toch wat hij of zij wil zien... Een ieder hoort wat hij of zij wil horen... Je hebt het toen nooit gewild.

- Hij is toch gewoon gek? Dat zegt toch iedereen?

- Wat is gewoon en wat is gek?

- Nou...

- Precies. Hij is anders. Wat weer niet meer wil zeggen dan dat ie iets afwijkt van een zeker gemiddelde. Is zo'n gemiddelde dan zoveel beter?

- Wel veilig...

- Dat verwoorden lemmingen ook zo tegen elkaar maar dan zonder woorden...

- Leuk hoor! Maar voor ik het vergeet, hoe zet je die computer aan?

- Door het te zeggen.

- Wat te zeggen?

- Nou wat dacht je van: Computer aan?

- OK!

Ze schrokte wat laatste happen naar binnen en rende de keuken uit op weg naar de computerruimte. Hoe lang ze over haar bord spaghetti had gedaan? Eeuwigheid kent nog steeds geen tijd. Ze nam plaats op de stoel.

- Computer aan!

Vol verwachting, want dat wilde ze wel weer meemaken. Een kek computertje... Het verhaal werd er beter op! Nog even en ze was weer verenigd. Tot haar grote teleurstelling ging enkel een groen lampje branden iets opzij van, maar wel hoog boven, het bureaublad.

- Computer aan!

Het groene lampje bleef branden... Verder weer niets...

- Computer kunt u mij verstaan?

- Jazekers!

"Aha!" Dacht ze! Voice Control! Dat had ze op aarde ook op haar mobieltje!

- Computer kunt u mij vertellen waarom er niks gebeurt als ik zeg: Computer aan?

- Ik ben toch aan gegaan?

- Ja maar ik zie niks!

- U heeft mij ook niet verteld welke interface u wenst...

- Doe nou toch niet zo moeilijk over een toetsenbord, een beeldscherm en een muis!

PING! Een virtueel toetsenbord met iets dat leek op een monitor en een muis werden holografisch in de donkere nis bovenop het bureaublad, en dus voor haar neus, geprojecteerd.

- Mag ik zeggen: Wel een beetje retro zo...

- Hoezo?

- Het is toch echt al weer een eeuwigheid geleden dat ik deze interface instelling moest oproepen.

- Heb je iets beters te bieden dan?

- Jazekers... Eric's favoriete instelling bijvoorbeeld.

- Nou, doe mij dan ook maar de favoriete instelling van Eric eens.

Er verschenen 9 schermen, 3 holografische projectie plateaus, wel 6 toetsenborden naast en achter elkaar met ook nog eens een heleboel rare nooit eerder geziene tekens. Iets van een handschoen zweefde er voor haar neus. De achterwand zo zag ze met een draai op de stoel veranderde in een wisselend en bewegend natuurbehangetje. Er klonk tot overmaat van ramp New Age muziek, maar gelukkig klonk het wel een tikkeltje uit de verte. Daarna klapte de stoel naar achteren en lag ze onderuit. Op het plafond stond nog weer meer aan scherm geprojecteerd. De 2 kasten klapten open en legden allerlei metertjes, tellertjes en controle lampjes bloot. De stem van de computer veranderde in een iets te vriendelijke vrouwenstem met de vraag:

- Is zo alles naar wens?

- Ach... Dat toetsenbord met die muis en dat scherm was zo gek nog niet. Mag ik die instelling terug?

Hoe lang had ze getuurd naar al die schermen van zijn favoriete instelling? Eeuwigheid kent geen tijd. Zo het geschiede...

- Tover nou ook maar windows 7 op dat scherm.

Ping!

- Zeg eens... Waarom werkt Gmail niet?

- Omdat jij hier zit en niet daar.

- Hoe bedoel je?

- Je kunt niet mailen van deze kant van de oerknal naar "deze" zijde.

- Wat stom!

Weer een dood spoor. Nou kon ze ook nog niet eens iemand van daar te hulp vragen.

- Pure noodzaak! Het zou het een en ander namelijk ook aardig in de war sturen. Zeker ook als je nota bene van mij gebruik maakt. Er zijn er wel die het probeerden maar het is echt nog nooit iemand van deze gene zijde gelukt duidelijk te communiceren met hen aan de andere zijde. Nou ja... In ieder geval niet via mij of welke vergelijkbare techniek dan ook. Spiritueel is dat wel weer een ander verhaal... Liefde is immers zeer krachtig.

- Ja maar... Dan heb ik hier toch niks aan?

- Ik weet niet wat je wil?

- Nou... Wat kun jij dan wel?

- Je mag met mij wel een beetje passief kijken naar daar, hoor!

- Ok! Dus als ik jou vraag wat deed ik op 14 augustus 1987 dan weet jij dat?

- Op 14-08-1987 werd je om 10:13u. wakker. Je had vakantie. Je ontbeet om 10:43u. Je luisterde wat naar Radio3 om vervolgens om 13:25u. met wat vriendinnen naar het zwembad te fietsen. Daar kreeg je achter de kleedhokjes een zoen van Sven en wel om 15:57u. ...A...

- Zo is het wel genoeg! En dat kun jij "zien" van alles en iedereen?

- Jep...

- Ook van Eric?

- Uiteraard.

- Geen wonder dat hij niet weg wil! Ik ken niemand noch hier noch daar met zo'n handig apparaat.

- Ja ach... Hij maakt er enkel veel te weinig gebruik van.

- Hoe bedoel je?

- Nou... Hij gebruikt opgerakelde data alleen voor statistieken en voor modelleringen, en dat terwijl ik het hem gewoon kan laten zien! Je mag

zelfs je camera positie zelf bepalen...

- He bah... Voyeuristisch...

- Ik zei al, hij maakt er te weinig gebruik van...

- Dat vind ik an sich wel weer voor hem spreken hoor! Dan is ie toch best bijzonder... Menigeen...

- Is ie ook.

- Maar hij is niet geliefd! Raar! Ze denken allemaal dat hij gek is...

- Dat is ie ook. Hij ziet het zelf trouwens als een pre en dat is het vast ook. Terwijl hij er zelf nog het minst in gelooft, heeft hij meer vrije wil in zich zitten dan wie ook! Welk een last... De ironie ook! Waarom ben jij ineens zo geïnteresseerd in hem?

- Dat ben ik niet! Gewoon... Je wordt wakker en dan vraag je je wel het een en ander af... Temeer daar je niet weet waar je bent en je hem enkel herkent van horen zeggen. Maar toe: Ik wil naar daar! Wat te doen?

Zo simpel zou het toch niet zijn?

- Je zou natuurlijk DE vraag kunnen stellen...

- Hoe bedoel je?

- Nou je zou de vraag "Wat moet IK doen om naar daar te geraken?" kunnen stellen.

- Dat heb ik toch?

- Jawel, zojuist voor het eerst.

- Ja? Ik heb zijn robot toch ook al gevraagd hoe kan IK nou alsnog zo snel mogelijk over?

- Je vroeg toen niet "wat moet ik doen om..." Dat is toch net anders. Dat had geïmpliceerd dat je zelf bereid was tot enige actie... Trouwens daar weet hij, die keuken-robot, ook helemaal niet het antwoord op. Het is maar een assistent. Je moest het wel mij vragen.

- Nou en wat moet IK dan DOEN? Wat is daarop uw antwoord?

- Niets. Je hoeft niks te doen. Je hoeft niks MEER te doen. En ook niks MINDER...

- Hoezo niets?

- Zoals ik dat zeg: Je hoeft niets te doen en niets meer te doen. Het is al geschied. De oerknal heeft plaats gehad.

- Waarom ben ik dan nog hier? En hoezo niets meer?

Even goed bij de les blijven, dacht ze. Niets meer... Had ze dan al iets gedaan?

- Nou zoals ik zeg. Je hoeft niets meer te doen. Dat je nog hier bent

heeft enkel te maken met een weddenschap.

- Een weddenschap?

- Ja, God, de Machientjes en Eric hebben er namelijk om gewed hoe lang het zou duren tot jij mij de vraag "Wat moet ik doen om daar te geraken?" zou stellen. Of preciezer: Ze hebben gewed om de hoeveelheid schade die jij zou berokkenen voordat je de vraag daadwerkelijk aan mij zou stellen. Eric zelf zat er trouwens met zijn voorspelling het dichtst bij in de buurt. Hij heeft de weddenschap gewonnen... Ze hebben jou, als enige overigens, alhier wat vrije wil gegeven om toch vooral te bezien hoe dat zou uitpakken. Bij wijze van experiment.

- Dus al die tijd dat ik hier ronddool in die woning van hem had ik al een eeuwigheid daar kunnen zijn? Ware het niet dat de Heren hebben gewed?

- Zo'n beetje...

- Een weddenschap???

Op hetzelfde moment van deze retorische vraag veranderd de slaapkamer aan de andere kant van de gangen-galerij in een ware vesting. 3 stalen deuren zakken in de deurpost naar beneden. Dikke tralies verschijnen er voor de ramen en er wordt een ondoordringbaar krachtveld geactiveerd rondom het bed. Op datzelfde moment gaat ook weer een nieuwe weddenschap in: Hoe lang zal het duren voordat, voordat ze haar hernieuwde zin krijgt... Want haar zinnen waren schuivende.

Dit zou ze hem betaald zetten! Een ding wist ze wel: Eenmaal zul ook jij naar de andere kant over moeten! Wanneer die deur van je slaapkamer open zwaait, zal ik er zijn! En dan...

Een nieuw doel, het oude doel helemaal vergeten... Ze zou wachten! Daar zou ze een eeuwigheid op kunnen wachten! Ook al zou ze misschien wel tot onder het absolute nulpunt afkoelen: Vastberadenheid! Was het niet dat eeuwigheid geen tijd kent? Of kende hier eeuwigheid voor het eerst wel een tijd? De tijd van vastberadenheid...

Maar had Eric niet beloofd zelf ergens en waar op een knop te drukken of anders? Had hij niet beloofd aan een ieder aanwezig tijdens het gericht, zelf die oerknal in gang te zullen zetten? En zo ja, wanneer had hij dat dan wel gedaan of zou hij dat dan doen? Of had hij het toch ook haar laten doen? Eigenlijk wist niemand het, geen mens aanwezig, noch hier nog daar, snapte het nog. Of toch? En was het dan ook goed zo? Had het niet allemaal anders gekund? Had...

Villen zouden ze hem, zodra ze terug waren van hun reisje aarde! Of eerder: Hier aan deze zijde! Teleurgesteld dat alles precies hetzelfde was als dat ze zich al herinnerden van een vorige keer! En toch ook: Was het deze keer dan niet ook gewoon een eerste keer? Als het toch iedere keer eender was en zou zijn? Hoe vaak had dit zich niet ook al herhaald? Weer en weer? Maar vast stond, lynchen in de hemel... Iemand moest toch echt de twijfelachtige eer krijgen de eerste te zijn!

Maar wacht eens even: Hij lag nog steeds onderkoeld in bed. Had hij wel wat verkeerd gedaan? Tja... Zeiden God en de Machientjes, hij kan het toch echt niet zelf geweest zijn? Als ie het zelf had gedaan zou het vast ook heel anders gegaan zijn. Niet? Die weddenschap ook! Vergeef

ons, ons drieën, onze hang naar wat vermaak in de vorm van een puzzeltje. Een testje met een haar en een beetje vrije wil. Willen jullie hierover een nieuw gericht? Wij hebben vertrouwen in de eigen verdediging...

Was zij het dan geweest en zo ja, wanneer dan wel? Wanneer had zij het dan gedaan? Wanneer ontstak zij het dan? Toen ze wakker werd? Toen ze de robot activeerde? Toen ze los ging op de collectie? Dan toch wel toen ze de boeken een voor een verscheurde en zij ze ook nog eens in de hens stak? Of was het niet meer dan een neerhalen van een van de vele klinken geweest? Wanneer deed zij het dan? Haar konden ze het toch al helemaal niet kwalijk nemen? Zij wist immers toch niets van dit snode plan? Zij, zij was er toch ook maar gewoon ingeluisd?

Damnit! Weer geen lynchen! Hij, God en de Machientjes gingen ook deze keer weer vrijuit! Het lukt het dat drietal ook keer op keer weer! Weer glipte vooral hij opnieuw door de mazen! Flikt ie ons dat nou ook iedere keer weer opnieuw? We vergeten ook steeds weer hoe hij het doet... Door eigen gretigheid verblind... Laat het ons daarom toch zeker ook deze keer (weer) optekenen opdat we ons een volgende keer wel herinneren wanneer we aan de gene zijde zijn!

En zo werd zijn slechte naam herbevestigd in menig stuk cultuurgoed op aarde. Hun voornemen. Zo werd hij opnieuw door talrijken de geschiedenis ingeschreven, zelfs nog voor hij was... Pas op voor die ene! Die ene die onze vrije wil zal verkwanselen en wij het onder onze ogen zien gebeuren! Opdat het de laatste keer zal zijn.

En als ook hij over moet en hij zijn tronie hier laat zien op onze aarde, laat ons hem dan pakken! Hier en niet daar is zijn achilleshiel! Maar ze vergaten dat het juist al dat aan hem gewijd cultuurgoed was wat hem tot grote voorzichtigheid deed nopen. Overal wijzende vingers! Opdat hij zelf niet kon vergeten zelfs nog voor hij wist. En ach... Hijzelf kon toch alhier en aan gene zijde weer een eeuwigheid broeden op het moment waarop hij die ene zin mocht uitspreken: Ik kan dat wel regelen!

Daar had hij best wel weer een bezoekje aan die aarde voor over. Want hij wist, 300% zeker, dat zij het tijdens de uitspraak ervan alweer een eeuwigheid vergeten waren allemaal. Zo zie je maar weer: Eeuwigheid kent toch een tijd en wel omwille van de vergetelheid van de eeuwigheid. Soms ook is het slechts een enkele daad die je eeuwige roem geeft. Ze zien de echte arbeid erachter toch niet. Ze willen noch kunnen het niet zien.

En zo werd het vuur opnieuw ontstoken. En zo zal het keer op keer weer exact hetzelfde ontstoken worden en dit tot in alle oneindigheid. Zie hier op papier de truc van het omgevallen achtje. Wie, hoe, wat en waarom? Tja... Dat blijft voor eeuwig en altijd de vraag. Zelfs nu jij het gelezen hebt. Want vergeten zul je.

+++